

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr.

beklaagde,

eiser,

met als raadsman mr. , advocaat bij de balie te .

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen, correctionele kamer, van 30 november 2005.

De eiser voert in een memorie die aan dit arrest is gehecht, drie middelen aan.

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Ontvankelijkheid van het ter zitting neergelegde stuk

1. De eiser kan krachtens artikel 420bis Wetboek van Strafvordering ter zitting geen stukken meer neerleggen. De neerlegging is niet ontvankelijk

Eerste middel

2. De eiser voert aan dat het graven van een voederkuil, zelfs wanneer deze wordt gebetonneerd, geen bouwen of gebruiken van een grond voor het plaatsen van een vaste inrichting is.

3. Krachtens het ten tijde van het plegen van de telastlegging toepasselijke artikel 42, § 1, 1° Stedenbouwdecreet 1996 mag niemand zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen onder meer ‘bouwen’ of ‘een grond gebruiken voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen’.

Artikel 42, § 1, 1°, tweede lid, verduidelijkt dat “*onder bouwen en plaatsen van vaste inrichtingen wordt verstaan het oprichten van een gebouw of een constructie of het plaatsen van een inrichting, zelfs uit niet duurzame materialen, die in de grond is ingebouwd, aan de grond is bevestigd of op de grond steun vindt ten behoeve van de stabiliteit, en bestemd is om ter plaatse te blijven staan, al kan zij ook uit elkaar genomen of verplaatst worden*”.

4. De rechter oordeelt in feite of de uitgevoerde werken wegens hun aard of hun omvang dienen te worden beschouwd als “bouwen” of “grond gebruiken” in bovenvermelde zin. Het Hof gaat alleen na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord.

Te dezen is dit niet het geval. De appelrechters oordelen wettig dat een betonnen voederkuil een vaste inrichting is en het plaatsen ervan aldus vergunningsplichtig is.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Tweede middel

5. Uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt niet dat de eiser voor de appelrechters heeft aangevoerd dat hem niet de gelegenheid werd gegeven om zijn opmerkingen op het voorverslag van de gerechtsdeskundige te laten gelden, en dat hierdoor zijn recht van verdediging werd miskend.

Hij kan dit niet voor het eerst voor het Hof aanvoeren.

Het middel is niet ontvankelijk.

Derde middel

6. Het middel voert aan dat de appelrechters niet de reden vermelden waarom zij in deze zaak, met miskenning van het in artikel 149, § 1, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999 vervatte principe, niet de meerwaarde toepassen maar het herstel in de vorige toestand bevelen, alhoewel niet onbetwistbaar vaststaat dat een of meer van de drie in dit artikel opgesomde gevallen waarin toepassing van de meerwaarde wettelijk wordt uitgesloten, zich voordoen.

7. Sinds het arrest van het Arbitragehof nr. van 19 januari 2005 bepaalt artikel 149, § 1, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999 dat, behoudens in de daarin nader bepaalde gevallen onder 1°, 2° of 3°, het middel van de meerwaarde in principe steeds als herstelmaatregel kan worden aangewend.

8. Uit de woorden “*kan in principe*” in de aanhef van artikel 149, § 1, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999, blijkt dat in elk geval ook een andere herstelmaatregel dan de meerwaarde kan worden aangewend.

9. De aanvoering dat de meerwaardevordering thans voor alle misdrijven de principieel te vorderen herstelmaatregel is, is onverenigbaar met artikel 149, § 3, eerste lid, Stedenbouwdecreet 1999 dat bepaalt dat wanneer wordt geopteerd voor de vordering van bouw- of aanpassingswerken en/of de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde, deze vordering uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd.

10. Wanneer de stedenbouwkundige inspecteur de keuze van een welbepaalde herstelmaatregel afdoende motiveert, moet de uitsluiting van de keuze voor een andere herstelmaatregel niet negatief worden gemotiveerd.

11. Te dezen oordelen de appelrechters dat de motivering van de maatregel tot herstel in de vorige toestand die voorkomt in de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur “uitvoerig” is, en “steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en niet kennelijk onredelijk is”. Zij oordelen verder dat deze vordering op gepaste, aangepaste maar noodzakelijke wijze het herstel beoogt van de gevolgen van de door de eiser gepleegde misdrijven. Bijgevolg oordelen zij dat deze motivering afdoende is.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing op de strafvordering

12. De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet gewezen.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser in de kosten.

Begroot de kosten 75,93 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter _____, als voorzitter, en de raadsheren _____, en op de openbare terechtzitting van 6 juni 2006 uitgesproken door afdelingsvoorzitter _____, in aanwezigheid van advocaat-generaal _____, met bijstand van griffier _____.